

Arrest

nr. 227 080 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. U woonde van uw geboorte tot vertrek in het dorp Touchi in het district Qarabagh, provincie Ghazni. U en uw broer N. (...) baatten een bedradingswinkel in de bazaar van Qarabagh uit. U werkte er als mechanicus. Op een dag moest uw broer het licht van een wagen van de overheid herstellen. Omdat N. (...) en u niet veel werk hadden, sloot u de winkel en keerde u terug naar huis. Toen u de volgende dag op weg was naar uw winkel, werd u tegengehouden door uw buurman K.S. (...) in het dorp Ghoarcha. Hij vertelde u dat de taliban de dag ervoor naar uw winkel waren gekomen en naar u hadden gevraagd. Hij smeekte u om niet naar uw winkel te gaan. U keerde terug naar huis en vertelde uw ouders wat er gebeurd was. Die avond verliet u uw dorp samen met uw broer N. (...). Jullie reisden samen over land door Pakistan en Iran. Aan de Iraans-Turkse grens verloren u en N. (...) elkaar uit het oog. U reisde alleen verder via Turkije en

Griekenland en kwam aan in België op 6 november 2015. U diende op 11 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer M.B. (...) (CGVS 1119900) kwam 5 à 6 jaar geleden van Afghanistan naar België, omdat de taliban ontdekt hadden dat men een groep tegen de taliban wilde opstarten. Via uw broer in België vernam u dat uw broer N. (...) in een hotel in Kabul verbleef. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

Op 13 februari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u bij uw beroep aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) en de vertaling ervan, een kopie van de verblijfstitel en de arbeidsovereenkomst van uw broer M. (...), een brief van uw broer M. (...), een brief van de voorzitter van een taekwandoclub, een brief met betrekking tot uw problemen, een medisch document en historiek overzicht van uw medisch dossier en een kopie van een TNT-verzending. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam op 22 december 2017 een beslissing tot vernietiging. Het CGVS nam op 19 maart 2018 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 14 september 2018 nam de RvV een beslissing tot vernietiging.

Op 19 december 2018 werd u opnieuw gehoord door het CGVS. U verklaarde dat uw broer N. (...) sinds ongeveer een jaar in Turkije verblijft. Hij zou van plan zijn om naar Europa of Australië te gaan. U kan zich niet elders in Afghanistan, bijvoorbeeld in Kabul, vestigen omdat u er niemand kent, er geen verblijfplaats hebt en er niet makkelijk een job zou kunnen vinden. Bovendien zou u uw eigen leven en dat van uw familie in gevaar brengen als u zich elders zou vestigen en als uw vader u zou helpen hierbij, dit omwille van uw problemen met de taliban. Voorts verklaarde u aan tuberculose te lijden en last te hebben van stress.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u volgende documenten neer: een aantal medische documenten en het militaire boekje van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw gezondheidstoestand, moet er immers op worden gewezen dat deze niet van aard zijn om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Zo blijkt uit deze stukken slechts dat u op 14 februari 2017 hyperventileerde na ontvangst van de negatieve beslissing, waarvoor als therapie en medicatie enkel geruststelling werd voorgesteld, dat u in 2016 en 2017 behandeling kreeg voor tandpijn en oorpijn en dat u in 2018 behandeling kreeg voor tuberculose, keelpijn, hoesten en verkoudheid. Uit geen van deze documenten blijkt dat uw medische problemen u zouden verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten en u haalde dit zelf ook niet aan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat het niet plausibel is dat u specifiek zou worden geviséerd door de taliban.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw beweerde diensten als automechanicus voor de Afghaanse overheid. Daar waar u in de vragenlijst van het CGVS nog verklaarde dat u "voertuigen van de politie en de overheid" repareerde (vragenlijst CGVS, p. 2), sprak u in het persoonlijk onderhoud op het CGVS slechts over een enkel gewapend voertuig dat door uw oudere broer N. (...) zou zijn hersteld ("het was gewoon deze, de enige keer, en het heeft veel problemen veroorzaakt", notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 30/01/2017, hierna CGVS 1, p. 24). Dat uw advocaat in het verzoekschrift d.d. 14/03/2017 de discrepantie wijt aan een verkeerde interpretatie van de tolk aanwezig bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kan niet aanvaard worden. Deze uitleg is niet aannemelijk, daar de vragenlijst van het CGVS aantoont dat het gehoor wel degelijk werd afgenomen in het Dari, dat uw verklaringen aan u werden voorgelezen en dat deze vervolgens door u werden ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien gaf u in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf aan dat uw vorige gehoor "OK" was verlopen (CGVS 1, p. 2). Het CGVS merkt voorts

op dat u bij het begin van uw asielprocedure om een tolk Dari gevraagd hebt, dat de onderhouden bij de DVZ en bij het CGVS plaatsvonden met een tolk Dari, en dat u tijdens de onderhouden bij het CGVS stelde dat u de tolk goed begreep (CGVS 1, p. 2, 22 en CGVS 2, p. 2, 9). Ook moet worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk te kennen hebt gegeven dat u het Dari voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot uw vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (verklaring betreffende procedure). Hoewel u tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS inderdaad stelde dat Hazaragi uw moedertaal is en dit even begon te spreken (CGVS 1, p. 22), blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouden niet dat er enige communicatieproblemen waren door het gebruik van Dari door de tolk en toont u niet aan dat u bepaalde significante vragen niet begreep noch dat de tolk u niet begreep, zoals in het verzoekschrift opgemerkt wordt. Op welke wijze het gegeven dat de tolk naar het Engels vertaalde (verzoekschrift d.d. 14/03/2017) een gevolg heeft gehad voor uw verklaringen verduidelijkt u niet. De RvV stelde reeds dat deze niet inziet op welke wijze dit element van invloed zou kunnen geweest zijn voor het afleggen van uw verklaringen (arrest RvV 28/12/2017, p. 7 en arrest RvV 14/09/2018, p. 7). U gaf voorts aan dat u, op een chauffeur genaamd A.H. (...) na, niet vertrouwd was met uw klanten en dat u hun beroep niet kende (CGVS 1, p. 12). Over het gewapend voertuig dat op een dag naar uw winkel zou zijn gebracht en tot de hierboven besproken problemen zou hebben geleid, kon u dan weer amper informatie geven. U bleek zelfs niet te weten of de wagen in kwestie tot de politie dan wel tot het leger behoorde (CGVS 1, p. 23, 24). U kon slechts opmerken dat het om een heel groot voertuig in een bepaalde kleur ging en dat de bestuurder van dit voertuig een "tijgeruniform" droeg (CGVS 1, p. 24). Uw uiterst beperkte kennis over uw enige beweerde overheidsklant doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven bedreiging door de taliban.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal vast dat het in de door u geschetste omstandigheden niet aannemelijk is dat u plots een target van de taliban zou vormen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zelf nog nooit eerder problemen had gekend met de taliban (CGVS 1, p. 23). U beweerde weliswaar dat uw gezin een keer problemen had gekend door uw broer M. (...), die betrokken zou zijn geweest bij de opstart van een groepering tegen de taliban (CGVS 1, p. 23, 8). Deze aangehaalde feiten werden echter reeds als ongeloofwaardig beoordeeld in het verzoek om internationale bescherming van M.B. (...) en duiden bijgevolg niet op reeds ondergane vervolging (zie informatie toegevoegd aan uw dossier).

Voorts slaagde u er niet in voorbeelden te geven van mensen in uw dorp die problemen zouden hebben gekend met de taliban. U gaf zelfs expliciet aan dat er "niets [was] gebeurd in het dorp" (CGVS 1, p. 20). Ook incidenten in de ruimere regio kon u nauwelijks opnoemen. In eerste instantie gaf u zelfs aan dat u zich niets specifiek kon herinneren (CGVS 1, p. 21). Vervolgens kon u slechts twee voorbeelden geven van een straf die "lang geleden" door de taliban zouden zijn opgelegd aan enkele jongeren (CGVS 1, p. 21) en van een actie tegen een andere streekgenoot (CGVS 1, p. 21). Verder sprak u enkel over aanvallen op het districtscentrum en op checkpoints, dat wil zeggen op specifieke overheidsdoelwitten (CGVS 1, p. 22). In deze door u geschetste context is het opnieuw weinig plausibel dat u zonder enige voorgeschiedenis en zonder hoog profiel plotseling in het vizier van de taliban zou komen.

Daarnaast stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw opeenvolgende verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid met betrekking tot een kernelement van uw asielrelaas bevatten. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven in zeer ernstige mate aan. In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u uit Touchi was vertrokken in de nacht volgend op het gesprek met uw buurman, en dat de taliban naar uw woning waren gekomen nadat u de plaats had verlaten (CGVS 1, p. 24). In de vragenlijst van het CGVS staat evenwel tot twee keer toe te lezen dat de taliban naar uw huis zouden zijn gekomen op het moment dat u zelf nog in Touchi was ("Later kwam de taliban langs bij mij thuis. Zij hebben mij daar niet gevonden. [...] Uit vrees voor mijn leven heeft mijn vader mijn reis geregeld"; "Wanneer speelde dit zich af?" – [...] "Een aantal dagen voor mijn vertrek", vragenlijst CGVS, p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, ontkende u (CGVS 1, p. 24, 25). Dit louter ontkennen is niet afdoende, daar u in de vragenlijst had laten noteren dat de taliban vóór uw vertrek, en met name zelfs "enkele dagen" voor uw vertrek, waren gekomen. Het Commissariaat-generaal kan evenmin aannemen dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan een taalprobleem. U gaf pas na aandringen van uw advocaat aan dat er in het vorige gehoor "misschien" een communicatieprobleem was geweest met de tolk, die een Pashtouspreker zou zijn geweest en die uw woorden niet goed begrepen zou hebben (CGVS 1, p. 26). Deze verklaring werd betwist in het verzoekschrift d.d. 14/03/2017 en werd toegeschreven aan het feit dat de opmerkingen deels in het Engels en deels in het Nederlands werden gegeven vermits de tolk wel Nederlands kon verstaan, doch de RvV oordeelde reeds dat dergelijke ongefundeerde opmerkingen geen afbreuk kunnen doen aan de gedane vaststellingen tijdens het onderhoud (arrest RvV 28/12/2017, p. 7 en arrest RvV 14/09/2018, p. 7). Het CGVS verwijst voorts naar bovenvermelde opmerkingen met betrekking tot het beweerde taalprobleem.

Het CGVS stelt voorts vast dat uw verklaringen met betrekking tot uw broer N. (...), die samen met u Afghanistan zou ontvlucht zijn omwille van dezelfde problemen als u, niet overtuigen. U en N. (...), die

samen een winkel uitbaatten, zouden aan de grens tussen Iran en Turkije gescheiden geraakt zijn van elkaar en vervolgens zou N. (...) gedepoteerd zijn naar Afghanistan (CGVS 1, p. 8, 9). Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS, op 30 januari 2017, verklaarde u dat N. (...) op dat moment in een hotel in Kabul verbleef (CGVS 1, p. 9). U bleek echter opmerkelijk weinig te weten over de situatie van uw broer in Kabul. Het is bevreemdend vast te stellen dat u aangaf te “veronderstellen” dat N. (...) werd gevangen door de politie aan de Iraans-Turkse grens, maar dat u dit niet zeker wist (CGVS 1, p. 8, 9). U verklaarde dat u niet wist in welk hotel N. (...) op dat moment verbleef, noch op welke manier uw broer M. (...) hem geld toestuurde vanuit België (CGVS 1, p. 8, 9). U gaf meerdere keren aan dat u “niet zoveel” wist over de omstandigheden waarin uw broer leefde (CGVS 1, p. 9) en beweerde dat u sinds uw aankomst in Turkije geen contact meer had gehad met N. (...) (CGVS 1, p. 9). Toen het Commissariaat-generaal opmerkte dat het vreemd was dat u amper informatie had over uw broer, merkte u op dat uw broer M. (...) misschien niet wilde praten over dit onderwerp “zodat het geen effect heeft op [uw] moraal” (CGVS 1, p. 25). Het is echter weinig aannemelijk dat uw broer M. (...) omwille van dergelijke reden u nauwelijks informatie zou verschaffen over N. (...), met wie u samen Afghanistan ontvluchtte. Gevraagd of u dan niet zou willen weten hoe N. (...) het stelt in Kabul, gaf u aan dat u dit wel “zou [...] willen weten” (CGVS 1, p. 25). Vervolgens gaf u evenwel aan dat u zelf nooit geprobeerd zou hebben om uw oudere broer op te bellen (CGVS 1, p. 25). Van een volwassen man die acht jaar school heeft gelopen (CGVS 1, p. 11) en die over een eigen telefoon en Facebookaccount beschikt (CGVS 1, p. 10, 11), mag evenwel verwacht worden dat hij zich spontaan informeert over de situatie waarin zijn broer op dat moment zou verkeren, temeer wanneer deze broer samen met hem zou hebben gewerkt, zou zijn bedreigd (cf. supra) en zou zijn vertrokken uit Afghanistan. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS slaagde u er evenmin in duidelijkheid te scheppen met betrekking tot de situatie van uw broer N. (...). Nochtans zou u intussen wel rechtstreeks contact gehad hebben met uw broer via Whatsapp (CGVS 2, p. 5-6). Zo zei u dat N. (...) na zijn deportatie naar Kabul zou zijn gegaan en daar in totaal twee weken verbleven zou hebben (CGVS 2, p. 5-6). Gezien u in november 2015 in België aankwam na een reis van een maand en tien dagen (CGVS 1, p. 18) moet N. (...) ongeveer in oktober 2015 gevat zijn aan de grens en vervolgens gedepoteerd zijn naar Afghanistan. Dat u op 30 januari 2017 verklaarde dat N. (...) op dat moment in Kabul verbleef en dat uw broer M. (...) hetzelfde verklaarde in een brief d.d. 27 februari 2017 terwijl u later verklaarde dat N. (...) na zijn deportatie slechts twee weken in Kabul verbleef houdt bijgevolg geen steek en doet vermoeden dat u een langer verblijf van uw broer N. (...) in Kabul tracht te verhullen. Anderzijds zei u bij uw tweede onderhoud bij het CGVS dan weer dat N. (...) sinds ongeveer een jaar in Turkije is en dat hij twee maanden na uw eerste onderhoud bij het CGVS (door u “tweede interview” genoemd, gezien u het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als het eerste interview beschouwt) Afghanistan verliet om naar Turkije te gaan. Ook deze chronologie stemt niet overeen met uw verklaring dat uw broer slechts twee weken in Kabul verbleven zou hebben. Uw bewering dat uw geheugen niet zo goed is omdat u veel medicatie neemt (CGVS 2, p. 5) vergoelijkt uw tegenstrijdige verklaringen geenszins. Er dient immers opgemerkt te worden dat u uw beweerde geheugenproblemen op geen enkele wijze staaft aan de hand van medische attesten. Al even opmerkelijk is dat u naliet het vertrek van N. (...) van Afghanistan naar Turkije tijdig te vermelden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U maakte namelijk bij de beide beroepsprocedures geen enkele melding van de verhuis van uw broer naar Turkije. Dat u zelf niet aanwezig was op de beide rechtszittingen verklaart deze omissie geenszins. U had immers een advocaat die u bijstond (“mijn advocaat deed alles”, CGVS 2, p. 6), en u was zich terdege bewust van de mogelijkheid bijkomende elementen aan te brengen, zoals blijkt uit de documenten die u neerlegde in beroep. Dat u niet de kans kreeg om aan uw advocaat te vertellen dat N. (...) van Afghanistan naar Turkije trok is niet aannemelijk. De zeer laattijdige melding van N. (...)’s vlucht van Afghanistan naar Turkije doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot N. (...)’s verblijfplaats(en) en doet vermoeden dat uw broer gedurende een langere periode in Afghanistan, hetzij in Kabul, hetzij elders, verbleef. Het CGVS kan slechts vaststellen dat u op geen enkele wijze erin slaagde te staven dat uw broer slechts kortstondig in Kabul verbleef, noch in welke omstandigheden hij daar leefde, noch omwille van welke redenen hij nogmaals Afghanistan verlaten zou hebben. Dit alles tast verder de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen ernstig aan, gezien uw broer omwille van dezelfde redenen als u Afghanistan ontvlucht zou zijn.

Rekening houdend met de vastgestelde ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden, kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de door u aangehaalde gebeurtenissen die tot uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid. Het CGVS merkt bovendien op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arresten oordeelde dat de de motieven van het CGVS met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas steun vinden in het dossier, pertinent en terecht zijn en door de RvV werden overgenomen (arrest RvV 28/12/2017, paragraaf 2.5 en arrest RvV 14/09/2018, citering van dezelfde paragraaf in paragraaf 2.2).

U verklaarde bij uw tweede persoonlijk onderhoud dat u tuberculose hebt en hiervoor in behandeling bent in België, wat u staaft met enkele medische documenten, dat u stress hebt en elke dag paracetamol neemt omdat u hier al drie jaar bent (CGVS 2, p. 4, 8). Eerder legde u reeds documenten neer met betrekking tot tandproblemen en een paniekaanval die u kreeg na uw negatieve beslissing. U haalde op geen enkel moment uw medische problemen aan als reden voor uw vertrek uit Afghanistan, noch als reden waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren. Dat de paniekaanval volgens uw advocaat erop wijst dat de situatie zwaar op u weegt en dat u bijzonder veel angst hebt om teruggestuurd te worden is een subjectieve conclusie die geen gegronde vrees voor vervolging aantoonst (verzoekschrift d.d. 14/03/2017). Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie, is het feit dat u medische problemen hebt vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde. Het CGVS stelt vast dat uit toegevoegd schrijven d.d. 24/01/2019 van de DVZ blijkt dat u op dat moment, enige tijd na uw eerdere negatieve beslissingen en uw laatste onderhoud bij het CGVS, geen aanvraag machtiging tot verblijf 9 ter had ingediend. Nochtans blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u beschikt over een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisatie bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 27/09/2018. Dat u desondanks geen dergelijke aanvraag hebt ingediend wijst op het beperkte belang dat u hecht aan uw medische problemen. Het CGVS merkt voorts op dat u verklaarde dat u gedurende zes maanden medische behandeling voor tuberculose moest krijgen en dat u ongeveer vier maanden voor het onderhoud de behandeling startte (CGVS 2, p. 8). Bijgevolg is de behandelingsperiode van zes maanden intussen ruimschoots voorbij. Wat betreft de opmerking van uw advocaat in het verzoekschrift d.d. 19/04/2018 met betrekking tot de aanwezigheid van Kuchi's in uw regio (verzoekschrift d.d. 19/04/2018, p. 15) dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat uw vader momenteel voor de velden zorgt, die door hemzelf en een landbouwer bewerkt worden, en dat uw familie geen problemen heeft met de velden (CGVS 2, p. 5). Dat uw broer M. (...) eerder verklaarde dat de gronden van uw familie sinds drie jaar voor zijn vertrek elke zomer door Kuchi's werden bezet en niet bewerkt konden worden door uw familie is niet relevant, aangezien de verklaringen van uw broer betrekking hebben op de toenmalige situatie, geruime tijd voor uw vertrek uit Afghanistan. Het louter verwijzen naar de algemene situatie omtrent de aanwezigheid van Kuchi's in uw regio is onvoldoende om uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. Aangezien u verklaarde dat de velden van uw familie momenteel, ook in de zomer, bewerkt worden door uw vader en een landbouwer, dat uw familie geen problemen heeft met de velden, en u op geen enkel moment problemen met Kuchi's aangaf, kan geenszins geconcludeerd worden dat u en uw familie momenteel of recent voor uw vertrek problemen hadden door de tijdelijke inname van gronden door rondtrekkende Kuchi's. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en heeft enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. Het militaire boekje van uw vader vormt hoogstens een indicatie omtrent de identiteit en regio van herkomst van uw vader. Het Belgische arbeidscontract van uw broer M. (...) is niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming. Over de brief van uw broer M. (...) met betrekking tot de verblijfplaats van N. (...) werd reeds opgemerkt dat deze tegenstrijdig is met uw latere verklaringen. Bovendien werd deze brief opgesteld nadat het CGVS een eerste beslissing nam in uw verzoek om internationale bescherming, wat op een gesolliciteerd karakter wijst. Bijgevolg heeft deze brief geen objectieve bewijswaarde. De documenten van M. (...) doen voorts niets af aan het gegeven dat er geen geloof gehecht werd aan de door uw broer voorgehouden problemen met de taliban. Uit de beslissing van het CGVS (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt immers dat aan uw broer M. (...), gezien zijn afkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni, zijn positie en situatie in de regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief rekening houdend met de actuele situatie in het district Qarabagh in de provincie Ghazni, de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. De brief van de Belgische taekwandoclub waar u traint heeft betrekking op uw situatie in België en is aldus niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming. De brief ter

bevestiging van uw problemen in Afghanistan werd opgesteld op uw vraag (CGVS 2, p. 3). Gezien het gesolliciteerd karakter ervan en de vaststelling dat dit handgeschreven document zonder enige hoofding door eender wie kan zijn opgesteld heeft dit document geen objectieve bewijswaarde. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u dit document omschrijft als een "brief van de stamouderen" (CGVS 2, p. 3), terwijl uit de vertaling van het document blijkt dat het opgesteld is door W. (...), automechanicus van de garage waar u werkte, en vingerafdrukken van zijn vader, de baas van de garage, en van de toezichter van de winkels bevat. De kopie van de TNT-verzending toont hoogstens aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen. De medische documenten met betrekking tot uw behandeling voor tuberculose, verkoudheid en tandproblemen en de paniekaanval die u kreeg na uw negatieve beslissing werden hierboven reeds besproken en doen geen afbreuk aan wat voorafgaat. U toonde niet aan dat deze medische problematiek van enige invloed is geweest op het afleggen van uw verklaringen. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraagstuk bijzonder laag.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag. 1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met

andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org/>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org/>; en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._security_situation_in_kabul_cit_y.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe

aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw problemen met de taliban (CGVS 2, p. 7) moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u een wagen van de overheid hersteld zou hebben en hierdoor problemen met de taliban zou gekend hebben maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u een alleenstaande jongeman bent (CGVS 3, p. 4), acht jaar scholing genoot (verklaring DVZ, punt 11) en een geschoold mechanicus bent (verklaring DVZ, punt 12, CGVS 1,

p. 11). U hebt technische werkervaring gezien u als garagist in een bedradingswinkel hebt gewerkt in de bazaar van Qarabagh (CGVS 1, p. 11, 12). U spreekt Dari, Hazaragi en een beetje Pashtou (CGVS 2, p. 9). Het CGVS stelt voorts vast dat uw familie minstens enigszins bemiddeld is. Zo bezit uw vader, met wie u geregeld contact hebt en die het goed stelt (CGVS 2, p. 5), op verschillende locaties gronden waarop een landbouwer tewerkgesteld is (CGVS 1, p. 6, 13 en CGVS 2, p. 5). Voorts heeft uw vader voor u en uw broer N. (...) in de bazaar van Qarabagh een bedradingswinkel gekocht of minstens gehuurd (CGVS 1, p. 4, 13). U verklaarde tevens dat uw vader uw reis naar Europa geregeld en betaald heeft (verklaring DVZ, punt 30). Het tweede vertrek uit Afghanistan van uw broer N. (...) zou betaald zijn door uw vader en uw broer M. (...) (CGVS 2, p. 8). N. (...) zou van plan zijn om vanuit Turkije naar Europa, Australië – waar u een oom hebt – of elders te gaan (CGVS 2, p. 8). Hij zou een dergelijke reis naar Australië financieren met het geld dat hij zelf verdiende in een restaurant in Turkije en met bijkomende financiële steun van uw broer M. (...) en uw vader (CGVS 2, p. 8). Gezien N. (...) volgens uw verklaringen sinds ongeveer een jaar in Turkije is, moet zijn eigen spaargeld afkomstig van zijn job in Turkije beperkt zijn. Dat hij toch van plan is mogelijk naar Australië te gaan, wat gezien de verre afstand een dure reis is, wijst op het financiële vermogen van uw vader en uw broer M. (...). Het CGVS merkt voorts op dat u verklaarde een goede relatie te hebben met uw beide broers en dat M. (...) bereid zou zijn om u om het even waar te helpen als u hulp nodig had (CGVS 2, p. 8). Dit alles wijst erop dat uw familie minstens enigszins bemiddeld is en bereid is u te ondersteunen.

Men kan dus concluderen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat dit voor u onmogelijk is omdat u niet de faciliteiten hebt hiervoor (CGVS 2, p. 7). Gevraagd naar verduidelijking zei u dat u elders in Afghanistan geen verblijfplaats hebt, geen familie hebt om bij te wonen en niemand kent (CGVS 2, p. 7). Op de vraag of u in Kabul zou kunnen werken en er zelf een woning zou kunnen huren, antwoordde u dat het niet makkelijk is om elders te beginnen werken en een woning te vinden omdat u er niemand kent en omdat men vreemdelingen niet makkelijk vertrouwt (CGVS 2, p. 7). Toen u erop gewezen werd dat er Afghanen zijn die zich in Kabul vestigen zonder daar familie te hebben en u gevraagd werd waarom dit niet mogelijk zou zijn voor u, verklaarde u slechts dat u niet weet hoe anderen het doen en herhaalde u dat het voor u onmogelijk is omdat u er niemand kent en er niets hebt (CGVS 2, p. 8). Het gegeven dat u geen (familiaal) netwerk hebt in Kabul volstaat echter niet om te concluderen dat een intern vluchtalternatief voor u onredelijk zou zijn, gezien UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Gevraagd of uw vader u steun zou kunnen geven als u zich zou hervestigen, verklaarde u dat u uw vaders leven in gevaar zou brengen als u hem om hulp zou vragen omwille van uw problemen met de taliban (CGVS 2, p. 7). Als de taliban zouden te weten komen dat uw vader u hielp om u elders te vestigen zouden ze uw vader schade berokkenen, zo zei u (CGVS 2, p. 7). Zoals eerder in deze beslissing werd uiteengezet kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Op de vraag of u elders zou kunnen wonen als u geen problemen zou hebben met de taliban, herhaalde u slechts nogmaals dat het onmogelijk is omdat u elders niemand kent en geen familie hebt (CGVS 2, p. 7).

Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd naar de redenen waarom u zich niet elders in Afghanistan zou kunnen vestigen haalde u hierbij nooit uw gezondheidsproblemen aan (CGVS 2, p. 7). Het CGVS verwijst volledigheidshalve naar bovenvermelde paragraaf met betrekking tot uw medische toestand. Het CGVS herhaalt dat u gedurende zes maanden medische behandeling moest krijgen voor tuberculose en dat u vier maanden voor uw persoonlijk onderhoud d.d. 19/12/2018 de behandeling startte, bijgevolg is de behandelingsperiode van zes maanden intussen ruimschoots voorbij.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Het CGVS merkt volledigheidshalve op dat het feit dat uw broer B.M. (...) de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in 2013 los staat van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Uiteindelijk dient elk asiëldossier naar eigen merites beoordeeld en bekeken te worden. De toekenning van een beschermingsstatus aan een familielid wijst er niet automatisch op dat aan u eveneens een beschermingsstatus dient toegekend te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn *“Verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring”* in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens wijst hij op de vluchtelingdefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past hij de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie en problemen.

Verzoeker gaat voorts in op zijn vluchtrelaas. Hij stelt doorheen de procedure vrij consequente verklaringen te hebben afgelegd. Zelfs bij de DVZ liet hij uitvoerige verklaringen optekenen. Hieruit blijkt dat hij van bij de aanvang de kern van zijn vrees vrij gedetailleerd heeft weergegeven.

“Verzoeker is van mening dat de motivering gebrekkig is en geenszins afdoende. Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij verzoekers relaas ongeloofwaardig acht, daar hij toch voor het overige zeer uitvoerige verklaringen aflegde inzake zijn vrees.

Verzoeker heeft ook bij het CGVS gedetailleerde verklaringen afgelegd omtrent zijn problemen met de taliban.

Verzoeker herneemt zijn argumentatie die hij eerder heeft ontwikkeld in het verzoekschrift ten aanzien van de vorige beslissing van het CGVS d.d. 13.02.2017, aangezien de motivering in de bestreden beslissing exact dezelfde is:

(...)”

Verzoeker wijst vervolgens op de documenten die hij in het kader van zijn vorige beroepsprocedure bij de Raad voorlegde.

“De verwerende partij stelt dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat in casu niet het geval zou zijn. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij verzoekers identiteit niet in twijfel trekt zodat zij de authenticiteit van verzoekers taskara bekrachtigt.

Het asielrelaas van verzoeker is dan ook wel degelijk geloofwaardig indien er rekening wordt gehouden met zijn profiel. Verzoeker is nu eenmaal een doelwit van de Taliban in een zeer onveilige regio van Afghanistan, waar continu aanslagen plaatsvinden op overheidsgebouwen-en mensen.

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij voormelde normen.

Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers relaas geloofwaardigheid mist. Voort de eventuele kleine inconsistenties en niet al te uitgebreide uitleg die zich in zijn asielverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden,

(...)”

Verzoeker wijst in deze ook op de toepassing van deze principes in een Engelse beslissing.

Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat hij de taliban vreest en dat de Afghaanse autoriteiten geen bescherming kunnen bieden.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte oordeelt dat hij in Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Verder benadrukt verzoeker dat niet wordt betwist dat de situatie in zijn regio van herkomst zeer onveilig is.

Voorts doet verzoeker gelden dat uit de bestreden beslissing onvoldoende blijkt waarom zijn broer M. de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. Verzoeker vraagt zich af hoe men kan oordelen dat zijn broer M. niet over een intern vestigingsalternatief beschikt en dat verzoeker, die zich in een vergelijkbaar geval bevindt en bovendien aan tuberculose lijdt, wel over dergelijk alternatief beschikt. *“Indien de verwerende partij meent dat de positie en de situatie van verzoeker anders is dan die van zijn broer dan dient zij dit onderzoeken en daaromtrent motieven opnemen zodat verzoeker zich daartegen kan verweren, Door dit niet te doen schendt de verwerende partij niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de motiveringsplicht, maar ontnemt zij het recht van verdediging in hoofde van verzoeker.”*

Verzoeker wijst op de motieven op grond waarvan aan zijn broer M. de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend. Hij stelt vast dat verweerder hieraan elementen toevoegt in de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst op een arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde in het geval van een Afghaan wiens broer erkend was als vluchteling. *“Het is voor verzoeker een vraag hoe uw Raad kan oordelen over de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in hoofde van verzoeker indien de verwerende partij nalaat de situatie van verzoeker te vergelijken met die van zijn broer.”*

Verzoeker gaat vervolgens in op de aanwezigheid van Kuchi's in de regio. Hij voert aan:

“Daarop dient verzoeker te repliceren dat het feit dat verzoekers vader heden geen problemen ondervindt met betrekking tot Kuchi's toont alleen maar zijn huidige situatie aan, maar zegt niets over de algemeen terugkerende problematiek inzake Kuchi's die periodiek bepaalde regio's aanvallen. Ter onderbouwing hiervan verwijst verzoeker naar het algemeen ambtsbericht van de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken over Afghanistan in 2017 waaruit blijkt dat er in Afghanistan (waaronder verzoekers regio) een conflict is tussen de Kuchi's en de Hazara waarbij veel Hazara uit hun dorpen zijn verdreven.

(...)”

Vervolgens betoogt verzoeker:

“Het kan niet worden betwist dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft.. Dit gold destijds ook voor zijn broer B.M. (...) en dit blijkt uit de beslissing van 30.09.2013 waarbij niet wordt betwist dat B.M. (...):

-Maar tot vijfde klas naar school ging

-Een beetje kan lezen en schrijven

-Dat hij werkte op de familiegronden

Verzoeker is evenmin hooggeschoold. Hij heeft maar tot de achtste graad gestudeerd, wat weinig voorstelt daar het onderwijs in Afghanistan niet van een hoog niveau is. Uw Raad oordeelde bij arrest van 22 december 2017 dat verzoekers familie 'enigszins' bemiddeld is, daar verzoeker verklaarde dat zijn vader, van beroep een timmerman was die deuren en ramen maakte en ook landbouwgronden bezit waarop en landbouwer tewerkgesteld was. Ten overvloede, uit de beslissing inzake B.M. (...) blijkt dat de grond in Kecha sinds drie jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan elke zomer door Kuchi's wordt bezet waardoor de familie deze grond niet meer kan bewerken. Uw Raad maar ook het CGVS is zich ervan bewust wat de huidige economische situatie is in Afghanistan.

In de bestreden beslissing concludeert de verwerende partij dat verzoeker niet enkel over de waardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar dat hij daartoe ook over de nodige ondersteuning beschikt.

Nochtans stelt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018 dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

(...)”

Uit verslag contactvergadering internationale bescherming v2xv MYRIA van 17 oktober 2018 blijkt nochtans dat de heer Van den Bulck verklaart dat er in principe geen IVA mogelijk is naar Kabul en dat het CGVS deze richtlijn (van UNHCR) reeds toepaste en dat men in de toekomst verder de mogelijkheden individueel zal beoordelen en op die manier motieven:

(...)”

De door verwerende partij aangehaalde redenen overtuigen niet dat er van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de stad Kabul kan vestigen. Het wordt niet betwist dat verzoeker school niet heeft afgemaakt en dat hij slechts in een bedradingswinkel heeft gewerkt in de bazaar van Qarabagh. Het feit dat hij in dergelijke plaats werkte, impliceert niet dat hij overal dergelijke job kan vinden, zeker wanneer in de Afghaanse context men zich moet beroepen op een sterk netwerk, dat in

casu afwezig is in de stad Kabul. Daar waar de verwerende partij aanhaalt dat verzoekers vader bemiddeld is en zijn reis regelde en betaalde naar Europa, wenst verzoeker te verwijzen naar het arrest van uw Raad van 27 februari 2019 nr. 217 609 (pag. 23).

(...)

In die geciteerde zaak heeft uw Raad vastgesteld dat de vader van de betrokkene een controleur was bij het ministerie van handel en economie die werkzaam was in Kabul en slechts om de maand à twee naar huis ging. Uw Raad heeft in die zaak vastgesteld dat de vader van betrokkene slechts periodiek in Kabul verbleef en dan nog wel op zijn werk indien hij voor zijn werk niet naar een andere provincie moet.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers vader momenteel voor de velden zorgt die door hemzelf en een landbouwer bewerkt worden. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoekers vader banden heeft met Kabul of een netwerk waarop verzoeker zou kunnen rekenen.

Meer nog, verzoekers broer verklaarde ten aanzien van het CGVS dat destijds zijn familie de gronden niet kon bewerken vanwege de aanwezigheid van Kuchi's. De verwerende partij lijkt dit feit niet te betwisten. Hoe verzoekers vader dan welgesteld zou zijn is voor verzoeker een raadsel.

De verwerende partij kan geen argumenten putten uit het feit dat verzoekers broer N. (...) van plan is om naar Australië te gaan. Daaruit kan niet worden geconcludeerd dat hij thans over voldoende spaargeld beschikt en dat die middelen volledig afkomstig zouden zijn uit Afghanistan. Het feit dat hij in een restaurant in Turkije werkzaam is, toont aan dat de familie van verzoeker geenszins bemiddeld is, anders zou verzoekers broer N. (...) al lang Turkije hebben verlaten, wat in casu niet het geval lijkt te zijn.

Hoewel verzoeker een aantal medische documenten voorlegde, lijkt de verwerende partij inzake de beoordeling van het intern vluchtalternatief voorbij gaan aan de medische toestand van verzoeker.

Hieromtrent zijn dan ook niet afdoende motieven opgenomen, hoewel op pagina 4 van de bestreden beslissing melding maakt van de medische situatie van verzoeker. Het feit dat verzoeker ook andere procedures zoals medische regularisatie overeenkomstig art. 9 ter vreemdelingenwet kan inleiden, en dit vooralsnog niet heeft gedaan, is echter geen vrijbrief om verzoekers medische situatie niet te betrekken inzake de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief.

Uit alles blijkt dat verzoeker geenszins over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt.”

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog verder geen stukken bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Verzoeker wijst in het onderhavige verzoekschrift meermaals op zijn medische problemen.

In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van zijn medische problemen niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en aldaar niet over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat de eventuele medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming

en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende, in de bestreden beslissing omtrent zijn medische problemen opgenomen motieven:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw gezondheidstoestand, moet er immers op worden gewezen dat deze niet van aard zijn om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Zo blijkt uit deze stukken slechts dat u op 14 februari 2017 hyperventileerde na ontvangst van de negatieve beslissing, waarvoor als therapie en medicatie enkel geruststelling werd voorgesteld, dat u in 2016 en 2017 behandeling kreeg voor tandpijn en oorpijn en dat u in 2018 behandeling kreeg voor tuberculose, keelpijn, hoesten en verkoudheid. Uit geen van deze documenten blijkt dat uw medische problemen u zouden verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten en u haalde dit zelf ook niet aan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

U verklaarde bij uw tweede persoonlijk onderhoud dat u tuberculose hebt en hiervoor in behandeling bent in België, wat u staaft met enkele medische documenten, dat u stress hebt en elke dag paracetamol neemt omdat u hier al drie jaar bent (CGVS 2, p. 4, 8). Eerder legde u reeds documenten neer met betrekking tot tandproblemen en een paniekaanval die u kreeg na uw negatieve beslissing. U haalde op geen enkel moment uw medische problemen aan als reden voor uw vertrek uit Afghanistan, noch als reden waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren. Dat de paniekaanval volgens uw advocaat erop wijst dat de situatie zwaar op u weegt en dat u bijzonder veel angst hebt om teruggestuurd te worden is een subjectieve conclusie die geen gegronde vrees voor vervolging aantoonst (verzoekschrift d.d. 14/03/2017). Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie, is het feit dat u medische problemen hebt vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde. Het CGVS stelt vast dat uit toegevoegd schrijven d.d. 24/01/2019 van de DVZ blijkt dat u op dat moment, enige tijd na uw eerdere negatieve beslissingen en uw laatste onderhoud bij het CGVS, geen aanvraag machtiging tot verblijf 9 ter had ingediend. Nochtans blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u beschikt over een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisatie bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 27/09/2018. Dat u desondanks geen dergelijke aanvraag hebt ingediend wijst op het beperkte belang dat u hecht aan uw medische problemen. Het CGVS merkt voorts op dat u verklaarde dat u gedurende zes maanden medische behandeling voor tuberculose moest krijgen en dat u ongeveer vier maanden voor het onderhoud de behandeling startte (CGVS 2, p. 8). Bijgevolg is de behandelingsperiode van zes maanden intussen ruimschoots voorbij.

(...)

De medische documenten met betrekking tot uw behandeling voor tuberculose, verkoudheid en tandproblemen en de paniekaanval die u kreeg na uw negatieve beslissing werden hierboven reeds besproken en doen geen afbreuk aan wat voorafgaat. U toonde niet aan dat deze medische problematiek van enige invloed is geweest op het afleggen van uw verklaringen.

(...)

Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd naar de redenen waarom u zich niet elders in Afghanistan zou kunnen vestigen haalde u hierbij nooit uw gezondheidsproblemen aan (CGVS 2, p. 7). Het CGVS verwijst volledigheidshalve naar bovenvermelde paragraaf met betrekking tot uw medische toestand. Het CGVS herhaalt dat u gedurende zes maanden medische behandeling moest krijgen voor tuberculose en dat u vier maanden voor uw persoonlijk onderhoud d.d. 19/12/2018 de behandeling startte, bijgevolg is de behandelingsperiode van zes maanden intussen ruimschoots voorbij.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze niet op dienstige wijze aanvecht, blijven zij onverminderd overeind.

3.4. Verzoeker stelt verder dat zijn vluchtrelaas, in weerwil van wat verweerder motiveert, op basis van zijn verklaringen als geloofwaardig moet worden beschouwd.

Waar verweerder dienaangaande motiveert in de bestreden beslissing en verzoeker zich ter weerlegging van deze motieven beroept op één van de verzoekschriften die hij voorheen indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient echter te worden vastgesteld dat beide partijen voorbijgaan aan de inhoud van arrest nr. 209 345 van 14 september 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het voornoemde arrest, opgenomen in het administratief dossier, werd reeds geoordeeld dat aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Geen van beide partijen diende tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde.

Uit het dossier blijkt dat er sedert het vellen van voormeld arrest geen nieuwe elementen zijn opgedoken die een ander licht kunnen werpen op de reeds gedane beoordeling van verzoekers verklaringen over zijn vluchtredenen.

Integendeel, blijkt uit de verklaringen die verweerder terecht aanhaalt in de bestreden beslissing, dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielverklaringen nog ernstig verder worden ondermijnd doordat hij andermaal gebrekkige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen aflegde over de verblijfplaats(en) van zijn broer N. Te dezen wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het CGVS stelt voorts vast dat uw verklaringen met betrekking tot uw broer N. (...), die samen met u Afghanistan zou ontvlucht zijn omwille van dezelfde problemen als u, niet overtuigen. U en N. (...), die samen een winkel uitbaatten, zouden aan de grens tussen Iran en Turkije gescheiden geraakt zijn van elkaar en vervolgens zou N. (...) gedepoteerd zijn naar Afghanistan (CGVS 1, p. 8, 9). Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS, op 30 januari 2017, verklaarde u dat N. (...) op dat moment in een hotel in Kabul verbleef (CGVS 1, p. 9). U bleek echter opmerkelijk weinig te weten over de situatie van uw broer in Kabul. Het is bevreemdend vast te stellen dat u aangaf te “veronderstellen” dat N. (...) werd gevangen door de politie aan de Iraans-Turkse grens, maar dat u dit niet zeker wist (CGVS 1, p. 8, 9). U verklaarde dat u niet wist in welk hotel N. (...) op dat moment verbleef, noch op welke manier uw broer M. (...) hem geld toestuurde vanuit België (CGVS 1, p. 8, 9). U gaf meerdere keren aan dat u “niet zoveel” wist over de omstandigheden waarin uw broer leefde (CGVS 1, p. 9) en beweerde dat u sinds uw aankomst in Turkije geen contact meer had gehad met N. (...) (CGVS 1, p. 9). Toen het Commissariaat-generaal opmerkte dat het vreemd was dat u amper informatie had over uw broer, merkte u op dat uw broer M. (...) misschien niet wilde praten over dit onderwerp “zodat het geen effect heeft op [uw] moraal” (CGVS 1, p. 25). Het is echter weinig aannemelijk dat uw broer M. (...) omwille van dergelijke reden u nauwelijks informatie zou verschaffen over N. (...), met wie u samen Afghanistan ontvluchtte. Gevraagd of u dan niet zou willen weten hoe N. (...) het stelt in Kabul, gaf u aan dat u dit wel “zou [...] willen weten” (CGVS 1, p. 25). Vervolgens gaf u evenwel aan dat u zelf nooit geprobeerd zou hebben om uw oudere broer op te bellen (CGVS 1, p. 25). Van een volwassen man die acht jaar school heeft gelopen (CGVS 1, p. 11) en die over een eigen telefoon en Facebookaccount beschikt (CGVS 1, p. 10, 11), mag evenwel verwacht worden dat hij zich spontaan informeert over de situatie waarin zijn broer op dat moment zou verkeren, temeer wanneer deze broer samen met hem zou hebben gewerkt, zou zijn bedreigd (cf. supra) en zou zijn vertrokken uit Afghanistan. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS slaagde u er evenmin in duidelijkheid te scheppen met betrekking tot de situatie van uw broer N. (...). Nochtans zou u intussen wel rechtstreeks contact gehad hebben met uw broer via Whatsapp (CGVS 2, p. 5-6). Zo zei u dat N. (...) na zijn deportatie naar Kabul zou zijn gegaan en daar in totaal twee weken verbleven zou hebben (CGVS 2, p. 5-6). Gezien u in november 2015 in België aankwam na een reis van een maand en tien dagen (CGVS 1, p. 18) moet N. (...) ongeveer in oktober 2015 gevat zijn aan de grens en vervolgens gedepoteerd zijn naar Afghanistan. Dat u op 30 januari 2017 verklaarde dat N. (...) op dat moment in Kabul verbleef en dat uw broer Mansoor hetzelfde verklaarde in een brief d.d. 27 februari 2017 terwijl u later verklaarde dat N. (...) na zijn deportatie slechts twee weken in Kabul verbleef houdt bijgevolg geen steek en doet vermoeden dat u een langer verblijf van uw broer N. (...) in Kabul tracht te verhullen. Anderzijds zei u bij uw tweede onderhoud bij het CGVS dan weer dat N. (...) sinds ongeveer een jaar in Turkije is en dat hij twee maanden na uw eerste onderhoud bij het CGVS (door u “tweede interview” genoemd, gezien u het

interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als het eerste interview beschouwt) Afghanistan verliet om naar Turkije te gaan. Ook deze chronologie stemt niet overeen met uw verklaring dat uw broer slechts twee weken in Kabul verbleven zou hebben. Uw bewering dat uw geheugen niet zo goed is omdat u veel medicatie neemt (CGVS 2, p. 5) vergoelijkt uw tegenstrijdige verklaringen geenszins. Er dient immers opgemerkt te worden dat u uw beweerde geheugenproblemen op geen enkele wijze staft aan de hand van medische attesten. Al even opmerkelijk is dat u naliet het vertrek van N. (...) van Afghanistan naar Turkije tijdig te vermelden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U maakte namelijk bij de beide beroepsprocedures geen enkele melding van de verhuis van uw broer naar Turkije. Dat u zelf niet aanwezig was op de beide rechtszittingen verklaart deze omissie geenszins. U had immers een advocaat die u bijstond ("mijn advocaat deed alles", CGVS 2, p. 6), en u was zich terdege bewust van de mogelijkheid bijkomende elementen aan te brengen, zoals blijkt uit de documenten die u neerlegde in beroep. Dat u niet de kans kreeg om aan uw advocaat te vertellen dat N. (...) van Afghanistan naar Turkije trok is niet aannemelijk. De zeer laattijdige melding van N. (...)’s vlucht van Afghanistan naar Turkije doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot N. (...)’s verblijfplaats(en) en doet vermoeden dat uw broer gedurende een langere periode in Afghanistan, hetzij in Kabul, hetzij elders, verbleef. Het CGVS kan slechts vaststellen dat u op geen enkele wijze erin slaagde te staven dat uw broer slechts kortstondig in Kabul verbleef, noch in welke omstandigheden hij daar leefde, noch omwille van welke redenen hij nogmaals Afghanistan verlaten zou hebben. Dit alles tast verder de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen ernstig aan, gezien uw broer omwille van dezelfde redenen als u Afghanistan ontvlucht zou zijn." Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven zij onverkort gelden.

De, benevens de reed hoger besproken medische attesten, door verzoeker neergelegde documenten, die overigens eveneens reeds ten dele werden besproken in het hoger aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door verzoeker niet concreet aangevochten, worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en heeft enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. Het militaire boekje van uw vader vormt hoogstens een indicatie omtrent de identiteit en regio van herkomst van uw vader. Het Belgische arbeidscontract van uw broer M. (...) is niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming. Over de brief van uw broer M. (...) met betrekking tot de verblijfplaats van N. (...) werd reeds opgemerkt dat deze tegenstrijdig is met uw latere verklaringen. Bovendien werd deze brief opgesteld nadat het CGVS een eerste beslissing nam in uw verzoek om internationale bescherming, wat op een gesolliciteerd karakter wijst. Bijgevolg heeft deze brief geen objectieve bewijswaarde. De documenten van M. (...) doen voorts niets af aan het gegeven dat er geen geloof gehecht werd aan de door uw broer voorgehouden problemen met de taliban. Uit de beslissing van het CGVS (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt immers dat aan uw broer M. (...), gezien zijn afkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni, zijn positie en situatie in de regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief rekening houdend met de actuele situatie in het district Qarabagh in de provincie Ghazni, de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. De brief van de Belgische taekwandoclub waar u traint heeft betrekking op uw situatie in België en is aldus niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming. De brief ter bevestiging van uw problemen in Afghanistan werd opgesteld op uw vraag (CGVS 2, p. 3). Gezien het gesolliciteerd karakter ervan en de vaststelling dat dit handgeschreven document zonder enige hoofding door eender wie kan zijn opgesteld heeft dit document geen objectieve bewijswaarde. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u dit document omschrijft als een "brief van de stamouderen" (CGVS 2, p. 3), terwijl uit de vertaling van het document blijkt dat het opgesteld is door W. (...), automechanicus van de garage waar u werkte, en vingerafdrukken van zijn vader, de baas van de garage, en van de toezichter van de winkels bevat. De kopie van de TNT-verzending toont hoogstens aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen.

(...)

Over het geheel van Afgaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de

bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.”

Gelet op het voorgaande, kan aan verzoeker op grond van het door hem aangevoerde asielrelaas geen internationale bescherming worden verleend.

3.5. Verzoeker betoogt daarnaast dat er in zijn regio van herkomst Kuchi's zijn, dat deze voor problemen zorgen en dat zijn vader hem daardoor in de toekomst mogelijk niet financieel kan ondersteunen.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter terecht gesteld:

“Wat betreft de opmerking van uw advocaat in het verzoekschrift d.d. 19/04/2018 met betrekking tot de aanwezigheid van Kuchi's in uw regio (verzoekschrift d.d. 19/04/2018, p. 15) dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat uw vader momenteel voor de velden zorgt, die door hemzelf en een landbouwer bewerkt worden, en dat uw familie geen problemen heeft met de velden (CGVS 2, p. 5). Dat uw broer M. (...) eerder verklaarde dat de gronden van uw familie sinds drie jaar voor zijn vertrek elke zomer door Kuchi's werden bezet en niet bewerkt konden worden door uw familie is niet relevant, aangezien de verklaringen van uw broer betrekking hebben op de toenmalige situatie, geruime tijd voor uw vertrek uit Afghanistan. Het louter verwijzen naar de algemene situatie omtrent de aanwezigheid van Kuchi's in uw regio is onvoldoende om uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. Aangezien u verklaarde dat de velden van uw familie momenteel, ook in de zomer, bewerkt worden door uw vader en een landbouwer, dat uw familie geen problemen heeft met de velden, en u op geen enkel moment problemen met Kuchi's aangaf, kan geenszins geconcludeerd worden dat u en uw familie momenteel of recent voor uw vertrek problemen hadden door de tijdelijke inname van gronden door rondtrekkende Kuchi's.”

Verzoeker slaagt er niet in om aan deze motieven afbreuk te doen. Andermaal beperkt hij zich er namelijk toe te verwijzen naar de verklaringen die zijn broer aflegde en die betrekking hebben op de periode van voor zijn vertrek en te verwijzen naar algemene informatie die bovendien eveneens reeds dateert van 2014. Hiermee toont hij geenszins aan dat zijn familie recent of momenteel problemen zou (dreigen te) kennen met Kuchi's. Uit verzoekers verklaringen tijdens zijn laatste gehoor blijkt daarenboven genoegzaam het tegendeel. Verzoeker erkent in het verzoekschrift bovendien uitdrukkelijk dat zijn vader en familie heden geen problemen ondervinden met betrekking tot Kuchi's (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.16-17).

3.6. Verzoeker wijst daarnaast op de veiligheidssituatie in zijn verklaarde regio van herkomst in Afghanistan.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Inzake de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van Kabul, wordt in de bestreden beslissing op basis van de in deze beslissing aangehaalde landeninformatie, en zoals verder bevestigd in recentere informatie aangebracht bij de aanvullende nota van 19 september 2019, met recht gemotiveerd:

“Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._security_situation_in_kabul_cit_y.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw problemen met de taliban (CGVS 2, p. 7) moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u een wagen van de overheid hersteld zou hebben en hierdoor problemen met de

taliban zou gekend hebben maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.”

Verzoeker brengt geen informatie bij die aan het voorgaande afbreuk kan doen. Met de richtlijnen van UNHCR wordt in de bestreden beslissing reeds uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden. Uit deze richtlijnen kan niet worden afgeleid dat de situatie in Kabul zou beantwoorden aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Nergens in deze richtlijnen wordt immers opgeroepen om aan inwoners van Kabul, louter voortgaande op de veiligheidssituatie aldaar, internationale bescherming te verlenen. Dat Kabul(-stad) blijkens deze richtlijnen over het algemeen niet geschikt is als intern vestigingsalternatief, betekent dan ook geenszins dat de situatie er zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling of een bepaalde plaats als intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd spelen namelijk ook andere overwegingen dan de veiligheidssituatie, zoals de humanitaire situatie en de situatie specifiek voor interne ontheemden, een rol.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op hetgeen reeds hoger werd bepaald inzake verzoekers medische problemen en de problemen met Kuchi's, met recht gemotiveerd:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afgaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de de stad Kabul vestigt.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u een alleenstaande jongeman bent (CGVS 3, p. 4), acht jaar scholing genoot (verklaring DVZ, punt 11) en een geschoold mechanicus bent (verklaring DVZ, punt 12, CGVS 1, p. 11). U hebt technische werkervaring gezien u als garagist in een bedradingswinkel hebt gewerkt in de bazaar van Qarabagh (CGVS 1, p. 11, 12). U spreekt Dari, Hazaragi en een beetje Pashtou (CGVS 2, p. 9). Het CGVS stelt voorts vast dat uw familie minstens enigszins bemiddeld is. Zo bezit uw vader, met wie u geregeld contact hebt en die het goed stelt (CGVS 2, p. 5), op verschillende locaties gronden waarop een landbouwer tewerkgesteld is (CGVS 1, p. 6, 13 en CGVS 2, p. 5). Voorts heeft uw vader voor u en uw broer N. (...) in de bazaar van Qarabagh een bedradingswinkel gekocht of minstens gehuurd (CGVS 1, p. 4, 13). U verklaarde tevens dat uw vader uw reis naar Europa geregeld en betaald heeft (verklaring DVZ, punt 30). Het tweede vertrek uit Afghanistan van uw broer N. (...) zou betaald zijn door uw vader en uw broer M. (...) (CGVS 2, p. 8). N. (...) zou van plan zijn om vanuit Turkije naar Europa, Australië – waar u een oom hebt – of elders te gaan (CGVS 2, p. 8). Hij zou een dergelijke reis naar Australië financieren met het geld dat hij zelf verdiende in een restaurant in Turkije en met bijkomende financiële steun van uw broer M. (...) en uw vader (CGVS 2, p. 8). Gezien N. (...) volgens uw verklaringen sinds ongeveer een jaar in Turkije is, moet zijn eigen spaargeld afkomstig van zijn job in Turkije beperkt zijn. Dat hij toch van plan is mogelijk naar Australië te gaan, wat gezien de verre afstand een dure reis is, wijst op het financiële vermogen van uw vader en uw broer M. (...). Het CGVS merkt

voorts op dat u verklaarde een goede relatie te hebben met uw beide broers en dat M. (...) bereid zou zijn om u om het even waar te helpen als u hulp nodig had (CGVS 2, p. 8). Dit alles wijst erop dat uw familie minstens enigszins bemiddeld is en bereid is u te ondersteunen.

Men kan dus concluderen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat dit voor u onmogelijk is omdat u niet de faciliteiten hebt hiervoor (CGVS 2, p. 7). Gevraagd naar verduidelijking zei u dat u elders in Afghanistan geen verblijfplaats hebt, geen familie hebt om bij te wonen en niemand kent (CGVS 2, p. 7). Op de vraag of u in Kabul zou kunnen werken en er zelf een woning zou kunnen huren, antwoordde u dat het niet makkelijk is om elders te beginnen werken en een woning te vinden omdat u er niemand kent en omdat men vreemdelingen niet makkelijk vertrouwt (CGVS 2, p. 7). Toen u erop gewezen werd dat er Afghanen zijn die zich in Kabul vestigen zonder daar familie te hebben en u gevraagd werd waarom dit niet mogelijk zou zijn voor u, verklaarde u slechts dat u niet weet hoe anderen het doen en herhaalde u dat het voor u onmogelijk is omdat u er niemand kent en er niets hebt (CGVS 2, p. 8). Het gegeven dat u geen (familiaal) netwerk hebt in Kabul volstaat echter niet om te concluderen dat een intern vluchtalternatief voor u onredelijk zou zijn, gezien UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Gevraagd of uw vader u steun zou kunnen geven als u zich zou hervestigen, verklaarde u dat u uw vaders leven in gevaar zou brengen als u hem om hulp zou vragen omwille van uw problemen met de taliban (CGVS 2, p. 7). Als de taliban zouden te weten komen dat uw vader u hielp om u elders te vestigen zouden ze uw vader schade berokkenen, zo zei u (CGVS 2, p. 7). Zoals eerder in deze beslissing werd uiteengezet kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Op de vraag of u elders zou kunnen wonen als u geen problemen zou hebben met de taliban, herhaalde u slechts nogmaals dat het onmogelijk is omdat u elders niemand kent en geen familie hebt (CGVS 2, p. 7)."

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker ter weerlegging van deze motieven, benevens de reeds hoger besproken argumenten omtrent zijn medische problemen en de problemen met Kuchi's, niet één concreet en dienstig argument aanvoert.

Waar verzoeker nog ter terechtzitting een attest van een psycholoog van 23 september 2019 neerlegt en zich in zijn aanvullende nota desbetreffend beperkt te stellen dat "Uit dit stuk blijkt dat verzoekende partij enorm kwetsbaar is, zodat dit een bijkomend element vormt inzake het feit dat Kabul voor verzoekende partij geen intern vestigingsalternatief biedt.", is de Raad evenwel van oordeel dat, rekening houdend met de in de bestreden beslissing beschreven veiligheidssituatie in Kabul, verzoeker niet aantoont dat hij omwille van zijn psychische toestand in Kabul een verhoogd risico loopt om er blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij toont geenszins aan dat hij in de stad Kabul niet de mogelijkheden zou hebben om zich, gelet op zijn lichamelijke en geestelijke toestand, tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen, of dat hij niet volledig in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor zou blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld. Verzoeker toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat hij in vergelijking met andere burgers in de stad Kabul over minder weerbaarheid beschikt om zich te beschermen in deze stad of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verder daargelaten de correctheid van de beoordeling van de psychologische toestand van betrokkene – het attest werd opgemaakt door een psycholoog en niet door een psychiater, en vermeldt niet op basis van welk neuropsychologisch onderzoek men tot een bepaalde conclusie komt – toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst, in het bijzonder in Kabul, verstoken zou blijven van psychologische begeleiding. Indien verzoeker meent dat hij om medische redenen, zijn geestelijke gezondheidstoestand, in de onmogelijkheid zou zijn terug te keren naar Afghanistan dient hij desbetreffend de geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf in het Rijk aan te vragen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Daar waar hij zijn scholingsgraad en werkervaring belicht en tracht te minimaliseren, dient namelijk te worden opgemerkt dat hij hiermee geenszins afbreuk doet aan de terechte vaststelling dat van hem, gelet op zijn profiel als alleenstaande jongeman, die acht jaar scholing genoot, geschoold mechanicus

is, over werkervaring als garagist in een bedradingswinkel beschikt, Dari, Hazaraqi en een beetje Pashtou spreekt en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bleek om naar Europa te reizen en zich alhier te vestigen in een vreemde gemeenschap, kan worden verwacht dat hij zich, ook zonder netwerk, op zelfstandige wijze in Kabul vestigt. Daarenboven blijkt uit de voormelde motieven en de hierin opgenomen verklaringen, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, duidelijk dat zijn familie enigszins bemiddeld is en over de nodige financiële middelen en wil beschikt om verzoeker te ondersteunen zo hij zich in Kabul zou vestigen.

Waar verzoeker wijst op de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van augustus 2018 en een verslag van een vergadering van Myria van oktober 2018, kan worden opgemerkt dat hij met deze verwijzing geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. In de richtlijnen van UNHCR, die in de bestreden beslissing overigens reeds uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht, wordt slechts aangegeven dat een intern vestigingsalternatief over het algemeen niet voorhanden is in Kabul doch wordt niet aangegeven dat het toepassen van een intern vestigingsalternatief in alle gevallen onmogelijk zou zijn. In het verslag van Myria wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd dat de richtlijnen van UNHCR worden toegepast en dat de mogelijkheden van een intern vestigingsalternatief in Kabul individueel worden beoordeeld en gemotiveerd. Gelet op de voormelde, specifieke en persoonlijk omstandigheden in hoofde van verzoeker, kan worden aangenomen dat zulk intern vestigingsalternatief *in casu* en in zijner hoofde weldegelijk voorhanden is in Kabul.

Dat aan verzoekers broer in 2013 wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, doet aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk. Dient immers te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Gelet op de voormelde, specifieke elementen, eigen aan verzoeker en diens situatie, is het, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag en vrees ten aanzien van de taliban, *in casu* geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich in Kabul vestigt.

Om dezelfde redenen is verzoekers verwijzing naar een arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitsprak inzake een andere Afghaan waarbij een intern vestigingsalternatief naar Kabul werd onderzocht niet dienstig. De precedentwerking wordt bovendien niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker in Kabul beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT